

MARIA KUKKAKORPI

O
L
E
M
A
T
O
N

WILDBLOOM

Olematon

Olematon

Mariia Kukkakorpi

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Mariia Kukkakorpi

Kansi: Katarina Naskovski

Kustantaja: Wildbloom

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN 978-952-19527-0-8

Allulle ja Jubolle

CTRL

Moni nimeää itsekritiikin pahimmaksi viholliseksi, mutta se ei pidä paikkansa. Pahinta on ulkoinen syytös, ettei kelpaa maailmassa sellaisena kuin on.

Minä halusin olla hän.

Hän toivoi pääsevänsä osaksi heitä.

Meitä kaikkia kadehti *se*. Jokainen on ollut joskus *se*.

Tämän tarinan *se* on Jonna.

LUKU 1

Olin toivonut ensitapaamisestamme lähtien, että Jonna jättäisi minut rauhaan. Jonnalla oli tapana kiemurrella elämäni ja kiusata minua kimeällä äänellään, joka lävisti aivokuoren. Jokainen muistoni sisälsi jollain tavalla Jonnan: se hymyili valokuvissani, tunsu samat ihmiset ja lainasi tavaroitani. En päässyt siitä koskaan eroon. Tai niin ajattelin.

Eräänä päivänä se jätti tulematta kahville. Pöydässäni oli yksi cappuccino, kivennäisvesipullo, kaksi lasia, mutta vain yksi henkilö – minä. Cappuccino ja kivennäisvesi maksoivat tasan yhdeksän euroa. Osa kahvilan asiakkaista sääli minua katseellaan. Muut odottivat pöytäni vapautumista.

Niihin aikoihin kotoa lähteminen vaati erityisjärjestelyjä. En voinut vain vastata myöntävästi ja lähteä, vaan minun piti tehdä varaus myös vanhempieni kalenteriin. Kahden puhelun jälkeen sain kolme tuntia aikaa ilman sinua. Ajasta kului matkoihin puolet. Olin valmistanut makaronilaatikon, joka jäi uuniin odottamaan ruoka-aikaasi. Ennen

lähtöäni äitini muisti kertoa, kuinka tahrainen sohvakan-
gas vaati pesua, vessanoven saranat öljyämistä ja makaro-
nilaatikon kanssa täytyi tarjoilla raejuustoa. Vedin
ulko-oven perässäni kiinni ennen kuin hän mainitsi pur-
suilevan kartonkiroskiksen ja leukapieleesi puhkeavan
atooppisen ihottuman, joka pilasi söpöt valokuvat. Jos pa-
laisin aikaisemmalla linja-autolla, ehtisin pussata sinua en-
nen nukkumaanmenoa.

Viisi minuuttia, kymmenen, viisitoista. Istuin kahvilan
penkillä ja odotin. Puhelimen hälytysääni oli korkea ja kir-
kas. Äänitaajuus ylitti 425 hertsiä, joka vastasi ompeluko-
neen surinaa tai auton tyhjäkäyntiä. Sekunnin pituista
merkkiääntä seurasi kahden sekunnin tauko, joka loi val-
heellisen toiveen puheluun vastaamisesta juuri ennen läpi-
leikkaavaa hälytysääntä. Lähetin kolme viestiä: yhden ky-
syvän, toisen epäilevän ja kolmannen vihaisen. Se oli eh-
dottanut päivää. Ja kahvilaa. Sitä ei näkynyt missään.

Ei se ollut vastannut viesteihini edellisellä viikolla-
kaan. Siniset väkäset viestisovelluksen alalaidassa ilmoitti-
vat sen, tai jonkun muun, nähneen viestit. Passiivisesti sil-
mäilty viesti ilman aikomusta vastata tai selittää ajatuk-
siaan loukkasi.

Oli vaikea sanoa, mistä kaikki alkoi. Tapahtumien al-
kupiste sijaitsi kuukausia ennen kahvilaa ja vastaamatto-
mia viestejä. Aiemmin loppukesästä se oli poikennut luok-
seni ilmoittamatta, mutta en pitänyt sitä silloin merkit-
tävänä. Se istui rappukäytävässä ylimmällä portaalla koti-
oveni vieressä kumartuneena polviensa päälle pieneksi
mytyksi ja ryysti räkää. Ulkovaatteet lojuivat riisuttuna sen
vieressä. Rappukäytävässä tuoksui setripuu, jota oli sen
käyttämässä luonnonmukaisesti tuotetussa deodorantissa.

Se oli odottanut pitkään uskaltamatta soittaa ovikelloa.

Olin viemässä roskia ulos, kun katseemme kohtasivat avautuvan oven raosta. Se katsoi minua kuin säikähtänyt eläin. Rehellisesti en olisi jaksanut kuunnella sen kimeän pistävää ääntä ja tivaavaa äänenpainoa, mutta edes minulla ei ollut sydäntä jättää sitä istumaan rappukäytävään. Enkä päässyt enää pakoon. Kiusallisen kärsimätön ja sisuskaluja raastava tunne vyöryi ylitseni.

”Oletko istunut siinä kauan?” kysyin niin ystävällisellä äänellä kuin kykenin.

”Jonkin aikaa”, se vastasi ja nyyhkäisi.

”Tule sisään”, sanoin ja hölskytin avainnippua kädesäni, jotta metallin iloinen kilinä laukaisisi kiusallisen tunnelman.

Eteisen ja olohuoneen väliin jäävä peiliseinä loi illuusion avarasta tilasta, jolloin asunto näytti neliöitään suuremmalta. Lakanat kuivuivat makuuhuoneen ja kylpyhuoneen ovien päällä, jolloin niitä ei saanut suljettua perässään kiinni. Asunnon huoneet eivät tarjonneet yksityisyyttä ennen kuin pyykki oli viikattu kaappeihin. Imurin johto kiemurteli lattialla kuin käärme. Laite imaisi johdon sisäänsä kahdella painalluksella, jonka jälkeen piilotin imurin siivouskaappiin.

”Ei sun tarvitse mun takia...” Jonna aloitti.

Ei minun tarvinnut. En vain halunnut nähdä keskeneräisyyttä ympärilläni.

Jonna lipui laminaattilattialla ja hypisteli huonekasvien vahapintaisia lehtiä. Aivan kuin se olisi varonut herättämästä nukkuvaa karhua. Kerroin, että sinä et ollut kotona, jolloin sen olkapäät rentoutuivat. Tiesin kokemuksesta, että se päätyi viettämään illan luonamme ja jäi todennäköi-

sesti yöksi. Jonnan läsnäolo peruutti suunnitelmani Iriksen kanssa. Mutta silloin ei ollut kyse minusta.

Su 10.8.

Lähdetkö viinille pe?

13.52

Voidaan mennä myös siihen cocktail-paikkaan.

13.53

Ke 13.8.

Tai nähdäänkö Vin-Vin:ssä huomenna klo 19?

22.23

Pe 15.8.

Äh, mun täytyy perua.

17.52

Sori, otetaan joku toinen kerta uusiksi.

17.53

Viestisovelluksen merkkiäni ilmoitti rytmikkään kurinalaisesti uusien viestien saapuneen. Tiesin ennen puheli-meeni vilkaisua, että ne olivat Irikseltä. Hän lähetti viestikuplat monen sarjana.

Sori, sain sun viestit vasta nyt

18.54

En ois päässyt anyways

18.54

Sori, sori, sori, sorriiiiiii

18.54

Ei mitään. Joku toinen kerta.

18.55

Miten muuten menee?

18.57

Olis kiva nähdä ennen kuin
me muutetaan Brysseliin.

18.58

Kyl me nähdään

18.58

Pisin suhteeni oli ystävyysuhde Jonnan kanssa. Olimme olleet aina samassa koulussa, mutta eri luokalla ja opintolinjoilla – ala-asteesta korkeakouluun. Aivan kuin kohtalo olisi kirjoittanut meille kaksi erillistä polkua, jotka kulkivat symbioosissa samaan suuntaan. Oli taito ylläpitää sopivaa etäisyyttä Jonnaan. Piti olla osallisena, mutta ei jatkuvasti läsnä. Muuten se takertui ja jäi roikkumaan kuin koiranpentu. Jos sitä ei huomioinut tarpeeksi, se saattoi löytää toisen ihmisen, jolle uskoutua. Silloin minä olisin jäänyt yksin.

Kun olin kaatanut punaviiniä laseihin, Jonna malttoi viimein istua paikoilleen upottavalle sohvalle. Olin säästänyt viinipullon palkinnoksi tehokkaasta siivouspäivästä.

”Mä en kestä sitä”, Jonna aloitti, joi kulauksen ja

pyyhki silmäkulmansa hihaan. ”Se ei osaa olla mitään muuta kun mulkku. Se ei välitä kenestäkään muusta kun itsestään. Ainoastaan itsestään!”

Puhuessaan se heilutti viinilasia kädessään holtittomasti, mikä sai minut pelkäämään kangassohvani puolesta. Heleän punainen Merlot hyllyi lasissa kuin aallokko ja hyökyi hetkenä minä hyvänsä reunan yli.

”Ei sulla olis siideriä? Mä en tästä viinistä oikein...”

Se hylkäsi viinilasin pöydälle, kun puolisoni saunasii-deri sihahti auki ja kaadoin tölkin tuoppiin.

”Miks se ei vaan voi olla joskus KERRANKIN epäitsekäs niin ku tiätsä ottaa vähän huomioon muut ja sillai, että tässä suhteessa on niinku kaks tyyppiä.”

Kun oli yli kolmekymmentä, parhaimmat olivat jo naimisissa tai pettivät kumppaniaan. Tai niin se ajatteli ja pyysi suhteessaan. Kun sen suhteessa meni huonosti, se tuli luokseni. Sen käsivarressa näkyi koko hauksen ja ojentajan ympäri kiertävä mustelma, ja tarkemmin katsottuna sen poski näytti turvonneelta. Tai ehkä posken turvotus johtui itkemisestä.

Minä kuuntelin. Ja kuuntelin. Samoja asioita, mutta olin oppinut olemaan neuvomatta.¹

”Voitsä kuvitella? Ja kaikkien edessä! Miten kukaan voi tehdä noin! Mitä sä olisit tehny?” Jonna kysyi.

”Hmmm”, äännähdin.²

”Niinpä! Ja sä et usko, mitä sit seuraavaks tapahtu. Heti ku vähä oppii luottaa toiseen ja yrittää ymmärtää sitä, niin sit se vetää lakanan sun alta...”

¹ *Jätä jo se!*

² *Jätä se!*

"Viestini jäivät jonnekin verkkoyhteyksien väliin. Puhelin oli kuuluvuuden ulkopuolella – sammunut tai sammutettu. En saanut Jonnaan enää yhteyttä."

Ystävyssuhde tarkoittaa usein elämän pisintä ihmissuhdetta. Niin myös Erikan ja Jonnan välillä, joiden ystävyys on kestänyt vuosikymmenien ajan. Eräänä päivänä Jonna ei saavu kahville eikä vastaa viesteihin, mikä ei ole sen tapaista.

Erika elää hektistä vauva-arkea, odottaa kuulevansa ylennyksestä ja suunnittelee muuttoa Brysseliin puolisonsa luokse. Kaikki ei mene niin kuin hän on suunnitellut. Mitä Jonnalle tapahtui? Miksi se katosi?

